

31 Ιουλίου, 1992

[Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑ-
ΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΣΟΦΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 803/90 και 960/90)

- Ο περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμος (Ν.1/90) — Άρθρο 2 (δ) — Αρμό-
δια Αρχή για υποβολή πρότασης πλήρωσης θέσης Γενικού Διευθυ-
ντή Υπουργείου είναι το Υπουργικό Συμβούλιο — Μεταβίβαση
της πρότασης από τον Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου
μετά από οδηγίες του — Καμία παρανομία. 5
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Σχέδια Υπηρεσίας — Ούτε από το γράμμα
ούτε από το πνεύμα του Ν. 1/90 συνάγεται πως η διαδικασία για
τον καθαρισμό των σχεδίων υπηρεσίας με κανονισμούς εγκρινό-
μενους από τη Βουλή αφορά και όσα σχέδια υπηρεσίας είχαν ήδη
έγκυρα εγκριθεί πριν από την έναρξη της ισχύος του Νόμου — 10
Σχετική η επιφύλαξη στο άρθρο 87(1) του Νόμου — Η κριθείσα
Περίπτωση "εξειδίκευσης" Προσόντων.
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εναλλάξιμες θέσεις — Διαδικασία καθορι-
σμού τους — Καμία εναλλάξιμη θέση άλλη από τις καθορισμένες
στο Ν. 1/90, ανεξαρτήτως του προηγούμενου καθεστώτος — Η πε- 15
ρίπτωση διατήρησης εναλλαξιμότητας θέσεως από σχέδιο υπηρε-
σίας, χωρίς αυτή να προβλέπεται ως εναλλάξιμη από το Νόμο —
Το σχέδιο υπηρεσίας παραβαίνει το Νόμο στο μέρος που διατηρεί
ως εναλλάξιμη θέση άλλη από αυτές που αναφέρονται στο Νόμο.
- Συνταγματικό Δίκαιο — Αντισυνταγματικότητα μέρους νόμου και, 20
αντίστοιχα, ultra vires διατάγματος του Υπουργικού Συμ-
βουλίου ή Κανονισμού — Νομολογία — Νομιμότητα του υπολοί-
που μέρους — Προϋποθέσεις — Περίπτωση μερικώς ανισχύρου
σχεδίου υπηρεσίας — Ανεπιτρεάστος ο διορισμός βάσει αυτού στη
συγκεκριμένη περίπτωση. 25
- Ο περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμος του 1990, Ν. 1/90 — Άρθρο 17 —

- 5 περιεχόμενο και ερμηνεία — Υποχρέωση δημοσίων υπαλλήλων να παρέχουν πληροφορίες στην Ε.Δ.Υ. — Η ρύθμιση παρακολούθηματική απλώς του γενικού καθήκοντος για δέουσα έρευνα βάσει των γενικών δικαιϊκών αρχών — Εκ των προτέρων προσδιορισμός του τι συνιστά δέουσα έρευνα είναι αδύνατος.

10 Με τις συνεκδικασθείσες αυτές προσφυγές προσβλήθηκε το κύρος της προαγωγής, από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, του ενδιαφερομένου μέρους αντί των αιτητών, στη μόνιμη θέση Γενικού Διευθυντή, Υπουργικό Συμβούλιο (Διοίκηση Υπουργείων και Γραφείου Προγραμματισμού).

15 Οι λόγοι ακυρώσεως που προτάχθηκαν αφορούσαν τα σχέδια υπηρεσίας, κατά βάση την εναλλαξιμότητα της επίδικης θέσεως, το συναφές ζήτημα της ακυρότητας μέρους του οικείου σχεδίου υπηρεσίας και των συνεπειών της για την προσβαλλόμενη πράξη και ένα ζήτημα δέουσας έρευνας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι:

20 1) Σύμφωνα με το άρθρο 29(1) του Νόμου 1/90 η Επιτροπή δεν προβαίνει στην πλήρωση οποιασδήποτε θέσης παρά μόνο ύστερα από λήψη γραπτής πρότασης για το σκοπό αυτό από την αρμόδια αρχή. Κατά το άρθρο 2(δ), "αρμόδια αρχή" για τους Γενικούς Διευθυντές των Υπουργείων είναι το Υπουργικό Συμβούλιο. Η πρόταση για την πλήρωση της επίδικης υποβλήθηκε την 7 Μαΐου 1990 και υπογράφεται από το Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου. Αναφέρει ο Γραμματέας ότι τη διαβιβάζει μετά από οδηγίες του Υπουργικού Συμβουλίου. Δεν υπάρχει οποιαδήποτε παρανομία.

30 2) Ούτε το γράμμα του Ν. 1/90 προνοεί ούτε από το πνεύμα συνάγεται πως η διαδικασία για τον καταρτισμό των σχεδίων υπηρεσίας με κανονισμούς που εγκρίνει η Βουλή αφορά και όσα σχέδια υπηρεσίας είχαν ήδη έγκυρα εγκριθεί πριν από την έναρξη της ισχύος του Νόμου. Προς αυτή τη κατεύθυνση οδηγεί και η επιφύλαξη στο άρθρο 87(1) του Νόμου.

35 Από την άλλη, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρισκόμαστε μπροστά σε σχέδιο υπηρεσίας που καταρτίστηκε μετά την έναρξη της ισχύος του Νόμου. Η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου της 9 Μαΐου 1990 δεν αποτελεί προσθήκη στο σχέδιο υπηρεσίας όπως αυτό είχε εγκριθεί ούτε το διαφοροποιεί. Όπως ήταν διατυπωμένο το σχέδιο υπηρεσίας θα έπρεπε, προκειμένου να εφαρμοστεί στη συγκεκριμένη περίπτωση, να καθοριστούν τα προσόντα που το ίδιο προσδιορίζει, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας. Η αναφορά σε καθορισμό προσόντων στην περίπτωση αυτή δεν γίνεται με την έννοια που προσδίδεται στον όρο από το Νόμο 1/90. Τα προσόντα ήταν ήδη καθορισμένα με τρόπο δεσμευτικό από πριν. Εκείνο που στη πραγματικότητα έγινε, ήταν ο προσδιορισμός των 45 αναγκών της υπηρεσίας σε συνάρτηση με το είδος των προσόντων

που πρόβλεπε το σχέδιο υπηρεσίας.

3) Ο Νόμος 1/90 καθορίζει περιοριστικά τις κατηγορίες των θέσεων που είναι εναλλάξιμες. Η θέση του Γενικού Διευθυντή δεν περιλαμβάνεται σ' αυτές. Σύμφωνα με το Νόμο, όποιες θέσεις δεν 5
εμπίπτουν σε μία από τις κατηγορίες αυτές δεν είναι εναλλάξιμες εκτός αν καθοριστούν ως τέτοιες από το Υπουργικό Συμβούλιο με Κανονισμό. Κατά τον ουσιαστικό χρόνο δεν είχε εκδοθεί τέτοιος κανονισμός σε σχέση με τη θέση του Γενικού Διευθυντή. Η μεταγενέστερη έκδοσή του δεν επιδρά πάνω στο συζητούμενο θέμα.

Από τη στιγμή της έναρξης της ισχύος του Νόμου και μετά 10
καμιά θέση άλλη από αυτές που καθορίζονται στο Νόμο δεν θα μπορούσε να είναι εναλλάξιμη και αυτό ανεξάρτητα από τί ίσχυε προηγουμένως σε σχέση με οποιαδήποτε θέση. Επομένως, το σχέδιο υπηρεσίας, όσο και αν είναι έγκυρο κατά τα άλλα, δεν μπορούσε να διατηρήσει εναλλάξιμη τη θέση αντίθετα προς το Νόμο. Δεν 15
μπορούσε να έχει την επίπτωση της διαμόρφωσης οργανωτικής διάρθρωσης διαφορετικής από εκείνη που προσδιορίζεται στο Νόμο.

Το συγκεκριμένο ζήτημα είναι όμως εντελώς άσχετο με ό,τι 20
μπορεί να συναρτηθεί προς τη διαδικασία του διορισμού ή της προαγωγής στη θέση και προς την τελική επιλογή που έγινε. Σύμφωνα με την ίδια τη σημείωση (1) του σχεδίου Υπηρεσίας της, οι κάτοχοι της θέσης του Γενικού Διευθυντή υπόκεινται σε μετάθεση σε άλλη Γενική Διεύθυνση, νοουμένου ότι το πρόσωπο που θα με- 25
ταταθεί κατέχει τα απαιτούμενα προσόντα της θέσης στην οποία θα μεταταθεί και επομένως στερείται ερείσματος ή εισήγηση του δικηγόρου των αιτητών σύμφωνα με την οποία η περιγραφή της θέσης ως εναλλάξιμης είχε σημασία και στο στάδιο της επιλογής του καταλληλότερου από τους υποψηφίους, ως σχετική με τα προ- 30
σόντα της θέσης. Εξάλλου το άρθρο 32 και κατ' επέκταση το άρθρο 34 του Νόμου, στο βαθμό που αναφέρεται στη συμβουλευτική επιτροπή, δεν είναι εφαρμόσιμα στην περίπτωση.

4) Η διαπίστωση πως μέρος νόμου είναι αντισυνταγματικό ή 35
πως μέρος διατάγματος του Υπουργικού Συμβουλίου ή μέρος Κανονισμών είναι *ultra vires* ως προς το Νόμο, δεν παρασύρει αυτόματα και το υπόλοιπο μέρος του Νόμου, του διατάγματος ή των Κανονισμών. Η ανάλυση του θέματος από το Δικαστή Γ. Μ. Πικί στην υπόθεση *Ploussiou v. Central Bank* μας βρίσκει σύμφωνους. Εφόσον το παράνομο μέρος μπορεί να διαχωρισθεί έτσι που το 40
υπόλοιπο μέρος να μπορεί να λειτουργήσει ως αυθύπαρκτη οντότητα, εγγενώς ανεξάρτητη από το παράνομο μέρος η νομιμότητα του υπόλοιπου μέρους δεν επηρεάζεται. Οι αρχές αυτές ισχύουν και σε περιπτώσεις όπως η παρούσα.

Η μελέτη του συγκεκριμένου σχεδίου υπηρεσίας αποκαλύπτει 45
πως η παραγνώριση του μέρους του ως προς την εναλλαξιμότητα μπορεί να γίνει χωρίς να επηρεαστεί με οποιαδήποτε τρόπο το

υπόλοιπο μέρος του που μπορεί να επιβιώσει ως ανεξάρτητη και αυθύπαρκτη οντότητα, χωρίς να καταστρέφεται η δομή και η λειτουργικότητά του.

- 5 5) Το άρθρο 17, του Νόμου 1/90 που έχει παράτιτλο "Υποχρέωση δημοσίων υπαλλήλων να παρέχουν πληροφορίες κτλ", αναφέρεται στην εξουσία της Επιτροπής να απαιτήσει μέσω της αρμόδιας αρχής από οποιοδήποτε δημόσιο υπάλληλο να προσέλθει και να δώσει μαρτυρία ενώπιόν της ή να παράσχει οποιαδήποτε πληροφορία ή να βοηθήσει την Επιτροπή πάνω σε οποιοδήποτε ζήτημα το οποίο η Επιτροπή έχει να εξετάσει κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της και ακόμα στην εξουσία της να απαιτήσει την προσαγωγή οποιωνδήποτε επίσημων εγγράφων που αφορούν κάθε τέτοιο ζήτημα.

- 15 Το άρθρο 17 είναι προσδιοριστικό των εξουσιών της Επιτροπής και των αντίστοιχων υποχρεώσεων των δημοσίων υπαλλήλων. Δεν υπαγορεύει μεθόδους ενέργειας και δεν είναι ορθό πως θα βρισκόμαστε μπροστά σε μη τήρησή του οποτεδήποτε η Επιτροπή δεν ασκεί την εξουσία που της παρέχει το άρθρο αυτό. Η πραγματοποίηση δέουσας έρευνας αποτελεί καθήκον που σε κάθε περίπτωση πρέπει να επιτελείται κατά τις γενικές αρχές του δικαίου. Στην ουσία, το άρθρο 17 εξοπλίζει την Επιτροπή για να μπορεί να διεξάγει την απαιτούμενη έρευνα. Εκ των προτέρων προσδιορισμός του τι συνιστά δέουσα έρευνα είναι αδύνατος. Το ζήτημα είναι συναρτημένο προς τις ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε περίπτωσης.

- 25 6) Τα στοιχεία ενώπιον της Ε.Δ.Υ. εύλογα επέτρεπαν την κρίση στην οποία κατέληξε ως προς το πλεονέκτημα και την προτίμηση βάση του σχεδίου υπηρεσίας.

- 30 7) Οι αιτητές είναι ιδιαίτερα αξιόλογοι δημόσιοι λειτουργοί. Όμως, από τη μελέτη του συνόλου των στοιχείων, δεν έχει καταφανεί έκδηλη υπεροχή οποιουδήποτε από τους αιτητές, έναντι του ενδιαφερομένου μέρους. Η Επιτροπή δεν προσέδωσε υπέρμετρη βαρύτητα στις συνεντεύξεις έτσι που να καθίσταται γι' αυτό το λόγο τρωτή η απόφασή του. Η επιλογή του ενδιαφερομένου μέρους ήταν εύλογα επιτρεπτή.

- 35 Προσφινγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα

Αναφερόμενες υποθέσεις:

X" Παύλου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου (1991) 3 ΑΑΔ, 11·

Hadjimetriou ν. The Cyprus Tourism Organisation (1986) 3 CLR·

Ektorides ν. Republic (1986) 3 CLR, 2198·

- 40 *Ιάκωβος Αριστείδου ν. Δημοκρατίας, Προσφ. Αρ. 408/89 ημερ. 21/12/89·*

Fekkas v. The Electricity Authority of Cyprus (1968) 1 CLR, 173·

Malachtou v. The Attorney - General (1981) 1 CLR 543·

Ploussiou v. Central Bank (1983) 3 CLR, 398·

Der Parthogh v. C.B.C. (1984) 3 CLR, 635·

Papaleontiou v. Republic (1987) 3 CLR, 211·

5

Rolis Lewis v. Republic A.E. 522 ημερ. 30/5/89·

Miltiadous v. Republic A.E. 789, 791, 796 ημερ. 30/5/89·

Δημοκρατία ν. Γαλλουρίδη A.E. 868, 869 ημερ. 13/12/90·

HadjiSavva v. Republic (1982) 3 CLR, 76·

HadjiIoannou v. Republic (1983) 3 CLR, 1041, 1046, 1047·

10

Papadopoulos v. Republic (1985) 3 CLR 405, 413 - 415·

Othonos & Another v. Republic (1987) 3 CLR 362, 370·

Stavrou v. Republic (1987) 3 CLR 725·

Sekkidis v. Republic (1987) 3 CLR 744·

Frangos v. Republic (1970) 3 CLR, 312.

15

Χρυσοστόμον ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας A.E. 787 ημερ. 18/12/89·

Προσφυγές.

Προσφυγές με τις οποίες προσβάλλεται το κύρος της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, με την οποία προάχθηκε από 1.1.1990 ο κ. Αντώνης Μαλαός στη μόνιμη θέση του Γενικού Διευθυντή (τακτ. Προϊστολογισμός) Υπουργικό Συμβούλιο (Διοίκηση Υπουργείου και Γραφείου Προγραμματισμού).

20

Α. Σ. Αγγελίδης για τους αιτητές.

25

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας μαζί με Τ. Πολυχρονίδου (δ/νίς) και Μ. Μαλαχτού (κα) δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

Α. Κωνσταντίνου, για το ενδιαφερόμενο μέρος Α. Μαλαό.

Cur. adv. vult.

5 Α. ΛΟΙΖΟΥ Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής κ. Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Προσβάλλεται από τον αιτητή στην υπόθεση 803/90 και από τους πέντε αιτητές στη συνεκδικασθείσα προσφυγή 960/90, το κύρος της απόφασης της Επιτροπής Δημο-
10 σιας Υπηρεσίας (η Επιτροπή) που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 31ης Αυγούστου 1990 με την οποία προάχθηκε από την 1η Ιανουαρίου 1990 ο κ. Αντώνης Μα-
λαός στη μόνιμη θέση του Γενικού Διευθυντή (Τακτ. Προ-
15 υψολογισμός) Υπουργικό Συμβούλιο (Διοίκηση Υπουργείων και Γραφείου Προγραμματισμού).

Η εξέταση της σειράς των επιχειρημάτων των αιτητών προϋποθέτει αναφορά στα γεγονότα που οδήγησαν στην επιλογή του ενδιαφερομένου μέρους. Θα αποφύγουμε, επομένως, την εισαγωγική παράθεσή τους.

20 Η πρόταση για την πλήρωση της θέσης

Αναφέρεται στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου των αιτητών πως η πρόταση προς την Επιτροπή για την πλή-
ρωση της θέσης, υποβλήθηκε από το γραμματέα του
Υπουργικού Συμβουλίου ενώ σύμφωνα με το άρθρο 2(δ)
25 του περι Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90) (ο Νόμος), η "αρμόδια αρχή" για τους Γενικούς Διευθυν-
ντές είναι το Υπουργικό Συμβούλιο. Πρέπει να υποθέσου-
με ότι υπονοείται μη τήρηση του Νόμου.

30 Σύμφωνα με το άρθρο 29(1) του Νόμου, η Επιτροπή δεν προβαίνει στην πλήρωση οποιασδήποτε θέσης παρά μόνο ύστερα από λήψη γραπτής πρότασης για το σκοπό αυτό από την αρμόδια αρχή. Κατά το άρθρο 2(δ), "αρμό-
δια αρχή" για τους Γενικούς Διευθυντές των Υπουργείων

είναι το Υπουργικό Συμβούλιο. Η πρόταση για την πλήρωση της θέσης υποβλήθηκε την 7 Μαΐου 1990 και υπογράφεται από το Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου. Αναφέρει ο Γραμματέας ότι τη διαβιβάζει μετά από οδηγίες του Υπουργικού Συμβουλίου. Δεν υπάρχει οποιαδήποτε παρανομία. 5

Το σχέδιο Υπηρεσίας και η ανάγκη κατάθεσής του στη Βουλή για έγκριση.

Από το συνδυασμό των άρθρων 27(1) και 87(3) του Νόμου, προκύπτει η υποχρέωση κατάθεσης των σχεδίων υπηρεσίας στη Βουλή των Αντιπροσώπων για έγκριση. 10

Το σχέδιο υπηρεσίας στην παρούσα υπόθεση είχε εγκριθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο την 15 Δεκεμβρίου 1983. Το μέρος του σχεδίου υπηρεσίας που αναφέρεται στα απαιτούμενα ακαδημαϊκά προσόντα έχει ως ακολούθως: 15

"Πανεπιστημιακό Δίπλωμα ή Τίτλος ή ισότιμο προσόν (περιλαμβανομένου του Barrister-at-Law) ή μέλος Αναγνωρισμένου Σώματος Επαγγελματιών Λογιστών. Νοείται ότι για το Υπουργείο Οικονομικών και το Γραφείο Προγραμματισμού το Πανεπιστημιακό Δίπλωμα ή Τίτλος ή ισότιμο προσόν δέον να είναι στις Οικονομικές Επιστήμες." 20

Σε σχέση με τα πιο πάνω προσόντα η σημείωση (2) προβλέπει τα ακόλουθα: 25

"Τα στο (1) απαιτούμενα προσόντα θα καθορίζονται κατά τη δημοσίευση της θέσης ανάλογα με τις ανάγκες της Υπηρεσίας."

Με απόφασή του ημερομηνίας 9 Μαΐου 1990, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε "όπως τα απαιτούμενα προσόντα ως προς την παράγραφο (1) των απαιτούμενων προσόντων του σχεδίου υπηρεσίας της υπό πλήρωση πιο πάνω θέσης είναι τα ακόλουθα: Πανεπιστημιακό Δίπλωμα 30

ή τίτλος ή ισότιμο προσόν (περιλαμβανομένου του *Barrister at Law*) ή μέλος Αναγνωρισμένου Σώματος Επαγγελματιών Λογιστών".

- Είναι η εισήγηση του δικηγόρου των αιτητών πως βρι-
- 5 σκόμαστε μπροστά σε διαδικασία πλήρωσης κενής θέσης μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του Νόμου χωρίς όμως να έχει τηρηθεί ο Νόμος σε ό,τι αφορά την ανάγκη για κατάθεση του σχεδίου υπηρεσίας στη Βουλή για έγκριση ιδιαίτερα έχοντας υπόψη την απόφαση του Υπουργι-
- 10 κού Συμβουλίου της 9 Μαΐου 1990. Αυτή η απόφαση, αποτελούσε "καθορισμό" προσόντων που κατά τις ερμηνευτικές διατάξεις του άρθρου 2 του Νόμου προϋποθέτει κανονισμό που εγκρίνεται από τη Βουλή. Υποστήριξε ακόμα πως η περιγραφή από το σχέδιο υπηρεσίας της θέσης ως
- 15 εναλλάξιμης, αντίθετα με τις πρόνοιες του Νόμου ως προς το ποιές είναι οι εναλλάξιμες θέσεις, αποτελούσε πρόσθετο λόγο για τον οποίο το σχέδιο υπηρεσίας θα έπρεπε να είχε, εν πάση περιπτώσει, κατατεθεί στη Βουλή για έγκριση. Επικαλέστηκε την υπόθεση *Χ' Παύλου ν. 20 Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου (1991) 3 Α.Α.Δ. 11*, σε σχέση με τη φύση των σχεδίων υπηρεσίας και υπενθύμισε τις πρόνοιες του περί Καταθέσεως στη Βουλή των Αντιπροσώπων Κανονισμών Εκδιδόμενων Κατ' Εξουσιοδότηση Νόμου του 1985 (Ν. 51/85).
- 25 Ο Γενικός Εισαγγελέας εισηγήθηκε πως από τη διατύπωση του άρθρου 27(1) του Νόμου, ιδιαίτερα από τη χρήση των ρημάτων "καθορίζονται" και "καταρτίζονται" προκύπτει πως η ανάγκη για κατάθεση των σχεδίων υπηρεσίας στη Βουλή για έγκριση υπάρχει μόνο στις περιπτώ-
- 30 σεις των σχεδίων υπηρεσίας που καταρτίζονται από την ημερομηνία της έναρξης της ισχύος του Νόμου και μετά. Επικαλέστηκε συναφώς τα άρθρα 10(2) και 11 του περί Ερμηνείας Νόμου Κεφ. 1 και την υπόθεση *HadjiDemetriou ν. The Cyprus Tourism Organisation (1986) 3*
- 35 *CLR 1956*. Στην υπόθεση εκείνη αποφασίστηκε πως η υποχρέωση που επέβαλε ο περί Δημοσίας Υπηρεσίας Τροποποιητικός Νόμος του 1986 (Ν. 48/86) για δημοσίευση των σχεδίων υπηρεσίας στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημο-

κρατίας, δεν ανέτρεχε στο παρελθόν αλλά αφορούσε το μέλλον. Θα ήταν εσφαλμένο, σύμφωνα με την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα, να θεωρηθεί ότι θέλησε ο Νομοθέτης την κατάθεση στη Βουλή των Αντιπροσώπων για έγκριση της πληθώρας των σχεδίων υπηρεσίας που έγκυρα είχαν καταρτισθεί. 5

Εξάλλου, ήταν η θέση του πως η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου της 9 Μαΐου 1990 κάθε άλλο παρά αποτελούσε καθορισμό προσόντων με την έννοια του Νόμου. Τα προσόντα ήταν προσδιορισμένα ήδη στο σχέδιο υπηρεσίας και το Υπουργικό Συμβούλιο, ακριβώς εφαρμόζοντας το σχέδιο υπηρεσίας, απλώς προσδιόρισε τα προσόντα του σχεδίου υπηρεσίας που απαιτούνταν για τη συγκεκριμένη περίπτωση έχοντας υπόψη τις ανάγκες της υπηρεσίας. 10 15

Το ερώτημα που εγείρεται είναι συγκεκριμένο και δε χρειάζεται να επεκταθούμε σε όσα σχετίζονται με τη φύση των σχεδίων υπηρεσίας. Συμφωνούμε και με τα δύο σκέλη της εισήγησης του Γενικού Εισαγγελέα. Ούτε το γράμμα του Νόμου προνοεί ούτε από το πνεύμα του συνάγεται πως η διαδικασία για τον καταρτισμό των σχεδίων υπηρεσίας με κανονισμούς που εγκρίνει η Βουλή αφορά και όσα σχέδια υπηρεσίας είχαν ήδη έγκυρα εγκριθεί πριν από την έναρξη της ισχύος του Νόμου. Προς αυτή την κατεύθυνση οδηγεί και η επιφύλαξη στο άρθρο 87(1) του Νόμου που προβλέπει τα ακόλουθα: 20 25

"Νοείται ότι, μέχρις ότου αυτοί οι Κανονισμοί εκδοθούν ή οποιοδήποτε θέμα καθοριστεί διαφορετικά δυνάμει του Νόμου αυτού οποιοδήποτε κανονισμοί ή διοικητικές πράξεις και οι Γενικές Διατάξεις και διοικητικές οδηγίες που περιέχονται σ' εγκυκλίους ή αλλού και η υφιστάμενη τακτική αναφορικά με τη δημόσια υπηρεσία και τους δημόσιους υπαλλήλους εξακολουθούν να ισχύουν σε όση έκταση δεν αντίκεινται προς τις διατάξεις του Νόμου αυτού." 30 35

Από την άλλη, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρισκόμα-

5   στε μπροστά σε σχέδιο υπηρεσίας που καταρτίστηκε μετά την έναρξη της ισχύος του Νόμου. Η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου της 9 Μαΐου 1990 δεν αποτελεί προσθήκη στο σχέδιο υπηρεσίας όπως αυτό είχε εγκριθεί

10   ούτε το διαφοροποιεί. Όπως ήταν διατυπωμένο το σχέδιο υπηρεσίας θα έπρεπε, προκειμένου να εφαρμοστεί στη συγκεκριμένη περίπτωση, να καθοριστούν τα προσόντα που το ίδιο προσδιορίζει, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας. Η αναφορά σε καθορισμό προσόντων στην περίπτωση

15   αυτή δεν γίνεται με την έννοια που προσδίδεται στον όρο από το Νόμο 1/90. Τα προσόντα ήταν ήδη καθορισμένα με τρόπο δεσμευτικό από πριν. Εκείνο που στην πραγματικότητα έγινε, ήταν ο προσδιορισμός των αναγκών της υπηρεσίας σε συνάρτηση με το είδος των προσόντων που

20   πρόβλεπε το σχέδιο υπηρεσίας. Η αναφορά του σχεδίου υπηρεσίας στην εναλλαξιμότητα της θέσης, αποτέλεσε τη βάση για την ανάπτυξη ξεχωριστού επιχειρήματος από το δικηγόρο των αιτητών. Θα εξετάσουμε αυτό το επιχείρημα στη συνέχεια. Σε ό,τι αφορά το ζήτημα που εξετάζουμε

25   τώρα, σημειώνουμε μόνο πως το γεγονός ότι η θέση καθορίζεται ως εναλλάξιμη δεν μπορεί να προωθήσει με οποιοδήποτε τρόπο την άποψη πως, για αυτό το λόγο, θα πρέπει να είχε κατατεθεί το σχέδιο υπηρεσίας για έγκριση από τη Βουλή. Το σχέδιο υπηρεσίας δημοσιεύθηκε στη μορφή

Το σχέδιο υπηρεσίας και η εναλλαξιμότητα.

Σύμφωνα με τη σημείωση (1) του σχεδίου υπηρεσίας "οι θέσεις των Γενικών Διευθυντών είναι εναλλάξιμες". Υποστηρίζει ο δικηγόρος των αιτητών ότι αυτό το μέρος

30   του σχεδίου υπηρεσίας είναι αντίθετο με τις ρητές πρόνοιες του άρθρου 24 του Νόμου. Η θέση του Γενικού Διευθυντή δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των εναλλάξιμων θέσεων που καθορίζονται με το άρθρο 24(2) και επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 24(4), δεν είναι εναλλάξιμη. Για να

35   γινόταν εναλλάξιμη θα έπρεπε να είχαν εκδοθεί σχετικοί κανονισμοί όπως προβλέπει το άρθρο 24(5). Το γεγονός της έκδοσης τέτοιων Κανονισμών σε χρόνο μεταγενέστερο (βλ. Κ.Δ.Π. 98/91), δεν αίρει την αντίθεση του σχεδίου

υπηρεσίας προς το Νόμο.

Αυτή η αντίθεση προς το Νόμο είναι ουσιώδης και θα πρέπει να οδηγήσει στην ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης. Αν η θέση ήταν νόμιμα εναλλάξιμη τότε θα έπρεπε να είχε εφαρμοστεί το άρθρο 32(1)(δ) και κατ' επέ- 5
κταση το άρθρο 34 του Νόμου που όμως δεν έγινε.

Επιπρόσθετα, πάντα σύμφωνα με την εισήγηση του δικηγόρου των αιτητών, η αντίθεση του σχεδίου υπηρεσίας προς το Νόμο έχει προέκταση γενικά γιατί στις σημειώ- 10
σεις (1) και (2) του σχεδίου υπηρεσίας τα απαιτούμενα προσόντα συνδυάζονται και με την εναλλαξιμότητα σε άλλη γενική διεύθυνση.

Ο Γενικός Εισαγγελέας υποστήριξε πως ο καθορισμός με το σχέδιο υπηρεσίας της θέσης ως εναλλάξιμης, έστω 15
παρά το Νόμο, είναι στοιχείο εντελώς άσχετο με την εγκυρότητα του προσβαλλόμενου διορισμού. Το θέμα της εναλλαξιμότητας της θέσης αναφέρεται στη δυνατότητα αλλαγής της τοποθέτησης του Γενικού Διευθυντή που διορίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέλλον. Θα 20
μπορεί να εγερθεί τέτοιας μορφής ζήτημα αργότερα από τον ίδιο τον προαχθέντα που θα είναι και ο μόνος που θα έχει έννομο συμφέρον εφόσον μετατεθεί σε άλλο υπουργείο. Εν πάση περιπτώσει, η θέση ήταν εναλλάξιμη όπως σαφώς προκύπτει από τον περί Προϋπολογισμού Νόμο 25
του 1984 και όπως αναγνωρίστηκε στις υποθέσεις *Ektorides v. Republic* (1986) 3 CLR 2198 στη σελίδα 2200 και *Ιάκωβος Αριστέιδου ν. Δημοκρατίας Προσφυγή 408/89* της 21ης Δεκεμβρίου 1989. Καταλήγει η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα πως εφόσον το σχέδιο υπηρεσίας που 30
είχε εγκριθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο το 1983 έχει παραμείνει σε ισχύ, οι θέσεις των Γενικών Διευθυντών που καθορίστηκαν με αυτό ως εναλλάξιμες, εξακολουθούν να είναι εναλλάξιμες και μετά τη θέσπιση του Νόμου 1/90.

Ο Νόμος καθορίζει περιοριστικά τις κατηγορίες των 35
θέσεων που είναι εναλλάξιμες. Η θέση του Γενικού Διευθυντή δεν περιλαμβάνεται σ' αυτές. Σύμφωνα με το Νόμο,

όποιες θέσεις δεν εμπιπτούν σε μια από τις κατηγορίες αυτές δεν είναι εναλλάξιμες εκτός αν καθοριστούν ως τέτοιες από το Υπουργικό Συμβούλιο με κανονισμό. Κατά τον ουσιώδη χρόνο δεν είχε εκδοθεί τέτοιος κανονισμός
 5 σε σχέση με τη θέση του Γενικού Διευθυντή. Η μεταγενέστερη έκδοσή του δεν επιδρά πάνω στο συζητούμενο θέμα.

Είναι νομίζουμε σαφές ότι από τη στιγμή της έναρξης της ισχύος του Νόμου και μετά, καμιά θέση άλλη από αυτές που καθορίζονται στο Νόμο θα μπορούσε να είναι
 10 εναλλάξιμη και αυτό ανεξάρτητα από το τί ίσχυε προηγουμένως σε σχέση με οποιαδήποτε θέση. Επομένως, το σχέδιο υπηρεσίας, όσο και αν είναι έγκυρο κατά τα άλλα, δεν μπορούσε να διατηρήσει εναλλάξιμη τη θέση αντίθετα προς το Νόμο. Δεν μπορούσε να έχει την επίπτωση της
 15 διαμόρφωσης οργανωτικής διάρθρωσης διαφορετικής από εκείνη που προσδιορίζεται στο Νόμο.

Συμφωνούμε όμως με την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα πως το ζήτημα είναι εντελώς άσχετο με ό,τι μπορεί να συναρτηθεί προς τη διαδικασία του διορισμού ή της
 20 προαγωγής στη θέση και προς την τελική επιλογή που έγινε. Σύμφωνα με την ίδια τη σημείωση (1) του σχεδίου Υπηρεσίας, οι κάτοχοι της θέσης του Γενικού Διευθυντή υπόκεινται σε μετάθεση σε άλλη Γενική Διεύθυνση, νοούμενου ότι το πρόσωπο που θα μετατεθεί κατέχει τα απαιτούμενα προσόντα της θέσης στην οποία θα μετατεθεί και
 25 επομένως στερείται ερείσματος η εισήγηση του δικηγόρου των αιτητών σύμφωνα με την οποία η περιγραφή της θέσης ως εναλλάξιμης είχε σημασία και στο στάδιο της επιλογής του καταλληλότερου από τους υποψηφίους, ως σχετική με τα προσόντα της θέσης. Εξάλλου, όπως τελικά συμφώνησε και ο δικηγόρος των αιτητών, το άρθρο 32 και
 30 κατ' επέκταση το άρθρο 34 του Νόμου, στο βαθμό που αναφέρεται στη συμβουλευτική επιτροπή, δεν είναι εφαρμόσιμα στην περίπτωση. Η αντίληψη πως παραβιάστηκε
 35 το άρθρο 32 και κατ' επέκταση το άρθρο 34 επειδή δεν είχε συσταθεί συμβουλευτική επιτροπή κατά τη διαδικασία πλήρωσης της θέσης, οδήγησε και στην εισήγηση πως η προοβαλλόμενη απόφαση είναι άκυρη και γι' αυτό τον αυ-

τοτελή λόγο. Η θέση του Γενικού Εισαγγελέα ήταν πως το άρθρο 32 ήταν ανεφάρμοστο στη συγκεκριμένη διαδικασία γιατί σύμφωνα με τις ερμηνευτικές διατάξεις του άρθρου 2 του Νόμου ο Γενικός Διευθυντής Υπουργείου είναι προϊστάμενος τμήματος και σύμφωνα με το άρθρο 32(1) 5
δεν συνιστώνται συμβουλευτικές επιτροπές στις περιπτώσεις πλήρωσης θέσεων προϊσταμένων τμημάτων. Επιπρόσθετα ανέφερε πως θα ήταν αδύνατο να συσταθεί συμβουλευτική επιτροπή σε σχέση με την πλήρωση θέσης Γενικού Διευθυντή όταν, σύμφωνα με το άρθρο 32(2), τα μέλη των 10
συμβουλευτικών επιτροπών, σε όλες τις περιπτώσεις, πρέπει να κατέχουν θέση ή τάξη ιεραρχικά ανώτερη από τη θέση που θα πληρωθεί.

Όπως σημειώσαμε, ο δικηγόρος των αιτητών στο τέλος εγκατέλειψε τον πιο πάνω λόγο και νομίζουμε ορθά. Επομένως, το επιχείρημα που αναπτύχθηκε σε συσχετισμό με 15
τα άρθρα αυτά του Νόμου, έχει χάσει το οποιοδήποτε έρεισμά του.

Η διαπίστωση πως μέρος νόμου είναι αντισυνταγματικό ή πως μέρος διατάγματος του Υπουργικού Συμβουλίου ή μέρος Κανονισμών είναι *ultra vires* ως προς το Νόμο, 20
δεν παρασύρει αυτόματα και το υπόλοιπο μέρος του Νόμου, του διατάγματος ή των Κανονισμών. (Βλ. *Fekkas v. The Electricity Authority of Cyprus* (1968) 1 CLR 173, *Malachtou v. The Attorney-General* (1981) 1 CLR 543, *Ploussiou v. Central Bank* (1983) 3 CLR 398). Η ανάλυση 25
του θέματος από το Δικαστή Γ.Μ. Πική στην υπόθεση *Ploussiou v. Central Bank* (ανωτέρω) μας βρίσκει σύμφωνους. Εφόσον το παράνομο μέρος μπορεί να διαχωρισθεί έτσι που το υπόλοιπο μέρος να μπορεί να λειτουργήσει ως αυθύπαρκτη οντότητα, εγγενώς ανεξάρτητη από το παρά- 30
νομο μέρος, η νομιμότητα του υπόλοιπου μέρους δεν επηρεάζεται. Οι αρχές αυτές ισχύουν και σε περιπτώσεις όπως η παρούσα.

Η μελέτη του συγκεκριμένου σχεδίου υπηρεσίας αποκαλύπτει πως η παραγνώριση του μέρους του ως προς την 35
εναλλαξιμότητα μπορεί να γίνει χωρίς να επηρεαστεί με

- οποιοδήποτε τρόπο το υπόλοιπο μέρος του που μπορεί να επιβιώσει ως ανεξάρτητη και αυθύπαρκτη οντότητα χωρίς να καταστρέφεται η δομή και η λειτουργικότητά του. Βρίσκουμε, επομένως, πως η θέση των αιτητών ότι η προ-
- 5 σβαλλόμενη απόφαση πάσχει εξ αιτίας του μέρους του σχεδίου υπηρεσίας που αναφέρεται στην εναλλαξιμότητα της θέσης, δεν ευσταθεί.

Το Άρθρο 17 του Νόμου.

- Μετά την εγκατάλειψη από το δικηγόρο των αιτητών
- 10 του επιχειρηματός του σε σχέση με τα άρθρα 32 και 34 του Νόμου, υποβλήθηκε στο στάδιο των διευκρινίσεων, το υπαλλακτικό επιχείρημα πως η Επιτροπή απέτυχε να πραγματοποιήσει δέουσα έρευνα ιδιαίτερα έχοντας υπόψη το άρθρο 17 του Νόμου.

- 15 Το άρθρο 17, που έχει τον παράτιτλο "Υποχρέωση δημοσίων υπαλλήλων να παρέχουν πληροφορίες κτλ.", αναφέρεται στην εξουσία της Επιτροπής να απαιτήσει μέσω της αρμόδιας αρχής από οποιοδήποτε δημόσιο υπάλληλο να προσέλθει και να δώσει μαρτυρία ενώπιόν της ή να πα-
- 20 ράσχει οποιαδήποτε πληροφορία ή να βοηθήσει την Επιτροπή πάνω σε οποιοδήποτε ζήτημα το οποίο η Επιτροπή έχει να εξετάσει κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων και ακόμα στην εξουσία της να απαιτήσει την προσαγωγή
- 25 οποιωνδήποτε επίσημων εγγράφων που αφορούν κάθε τέτοιο ζήτημα.

- Το άρθρο 17 είναι προσδιοριστικό των εξουσιών της Επιτροπής και των αντίστοιχων υποχρεώσεων των δημοσίων υπαλλήλων. Δεν υπαγορεύει μεθόδους ενέργειας και δεν είναι ορθό πως θα βρισκόμαστε μπροστά σε μή τήρησή
- 30 του οποτεδήποτε η Επιτροπή δεν ασκεί την εξουσία που της παρέχει το άρθρο αυτό. Η πραγματοποίηση δέουσας έρευνας αποτελεί καθήκον που σε κάθε περίπτωση πρέπει να επιτελείται κατά τις γενικές αρχές του δικαίου. Στην ουσία, το άρθρο 17 εξοπλίζει την Επιτροπή για να μπορεί
- 35 να διεξάγει την απαιτούμενη έρευνα. Εκ των προτέρων προσδιορισμός του τί συνιστά δέουσα έρευνα είναι αδύνα-

τος. Το ζήτημα είναι συναρτημένο προς τις ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε περίπτωσης.

Δεν έχουμε ικανοποιηθεί ότι η μη χρησιμοποίηση των ειδικών εξουσιών που δίνει στην Επιτροπή το άρθρο 17, κάτω από τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, θεμελιώνει τον ισχυρισμό για παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας.

Το "πλεονέκτημα" και η "προτίμηση".

Με την παράγραφο 3(2) του σχεδίου Υπηρεσίας καθορίζεται ως απαιτούμενο προσόν "δεκαετής τουλάχιστον πείρα σε υπεύθυνη θέση από την οποία πενταετής τουλάχιστον διοικητική ή και εποπτική πείρα σε ανώτερη θέση". Προστίθεται ότι "υπηρεσία σε διευθυντική θέση, κατά προτίμηση στη δημόσια υπηρεσία, θα αποτελεί πλεονέκτημα." Η Επιτροπή έκρινε ότι διαθέτουν και το πλεονέκτημα και την προτίμηση 32 από τους υποψηφίους, μεταξύ των οποίων όλοι οι αιτητές και το ενδιαφερόμενο μέρος.

Οι αιτητές ενώ δέχονται ότι το ενδιαφερόμενο μέρος είχε το προσόν της δεκαετούς τουλάχιστον πείρας σε υπεύθυνη θέση και την απαιτούμενη διοικητική ή και εποπτική πείρα σε ανώτερη θέση, ισχυρίζονται ότι δεν είχε υπηρεσία σε διευθυντική θέση και ότι, επομένως, λανθασμένα η Επιτροπή έκρινε ότι είχε το πλεονέκτημα και την προτίμηση που προβλέπεται στο σχέδιο υπηρεσίας. Καταλογίζουν στην Επιτροπή μη διεξαγωγή της δέουσας έρευνας που απαιτείτο έχοντας υπόψη τη διάκριση που κάμνει το σχέδιο υπηρεσίας. Ισχυρίζονται πως το ενδιαφερόμενο μέρος υπαγόταν σε ανώτερο προϊστάμενο του ίδιου γραφείου, είχε μικρό αριθμό απευθείας σ' αυτόν υπαγομένων υπαλλήλων και, χωρίς να διευθύνει τμήμα, ήταν μόνο υπεύθυνος μελετών ενός κλάδου του γραφείου του.

Το ενδιαφερόμενο μέρος κατέχει από την 15η Δεκεμβρίου 1982 τη θέση του Διευθυντή Προγραμματισμού. Ο Γενικός Εισαγγελέας παράπεμψε στα καθήκοντα της θέσης αυτής, όπως φαίνονται από τη δημοσίευσή της στην Επί-

σημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας (Αρ. 1802 ημερομηνίας 17.9.82). Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα:

"2. Καθήκοντα και ευθύναι διορισθησομένου:

5 (α) Βοηθεί τον Γενικών Διευθυντήν εις την οργάνω-
σιν, διοίκησιν και εύρυθμον λειτουργίαν του Γραφείου
Προγραμματισμού, την διαμόρφωσιν και εφαρμογήν
της Κυβερνητικής πολιτικής εν σχέσει προς τας αρμο-
διότητας της Υπηρεσίας Προγραμματισμού του Γρα-
φείου, ως και εις την λήψιν και εφαρμογήν των ανα-
10 γκαίων αποφάσεων.

(β) Προϊσταται ενός εκ των δύο τομέων της Υπηρε-
σίας Προγραμματισμού και προγραμματίζει, συντονί-
ζει και εποπτεύει την εργασίαν του υπ' αυτόν προσωπι-
κού.

15 (γ) Υπεύθυνος δια -

(ι) τον καταρτισμόν, συντονισμόν και παρακο-
λούθησιν της εφαρμογής γενικών, τομεακών και πε-
ριφερειακών Σχεδίων Αναπτύξεως, ως και δια την
20 διαμόρφωσιν πολιτικής και μέτρων αποσκοπούντων
εις την οικονομικήν και κοινωνικήν ανάπτυξιν της
Νήσου·

(ιι) την επίβλεψιν και τον συντονισμόν της διεξα-
γωγής οικονομικής ερεύνης εις οικονομικά και άλλα
αναπτυξιακά θέματα· και

25 (ιιι) την οικονομικήν εκπόνησιν, αξιολόγησιν και
ιεράρχησιν προγραμμάτων, σχεδίων και έργων ανα-
πτύξεως εν σχέσει προς τον Προϋπολογισμόν Ανα-
πτύξεως, τα Σχέδια Αναπτύξεως της Κυβερνήσεως
και των Ημικρατικών Φορέων, ως και την επιλογήν
30 των στόχων του ετησίου Προϋπολογισμού Αναπτύ-
ξεως της Κυβερνήσεως εν σχέσει προς τα Σχέδια
Αναπτύξεως και τους εκάστοτε δημοσιονομικούς
στόχους της Κυβερνήσεως.

(δ) Εκτελεί οιαδήποτε άλλα καθήκοντα τα οποία ήθε-
λον ανατεθή εις αυτόν."

Επικαλέστηκε ακόμα το γεγονός ότι το ενδιαφερόμενο
μέρος διορίστηκε επανειλημμένα ως αναπληρωτής Γενι-
κός Διευθυντής του Γραφείου Προγραμματισμού και πα-
ράπεμψε στην ακόλουθη σύσταση του Γενικού Διευθυντή
του Γραφείου Προγραμματισμού ως σχετική με το θέμα:

"Πρόεδρο Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, Ο αιτη-
τής είναι άτομο αμέραιου χαρακτήρα με πολύ ψηλό
βαθμό υπευθυνότητας, ευθυκρισίας και πρωτοβουλίας. 10
Στην μακρά του υπηρεσία στις θέσεις Ανώτερου Λει-
τουργού και Διευθυντή Προγραμματισμού, σαν αποτέ-
λεσμα των αρμοδιοτήτων και της φύσης των συνεπαγό-
μενων καθηκόντων, έχει αποκτήσει πολυδιάστατη
εμπειρία στους τομείς της διοίκησης και συντονισμού 15
του αναπτυξιακού έργου και των προγραμμάτων όλων
των Υπουργείων και Υπηρεσιών. Έχει ταυτόχρονα δεί-
ξει εξαιρετες διοικητικές και οργανωτικές ικανότητες
και ανταποκρίθηκε με απόλυτη επιτυχία στην εκτέλεση
καθηκόντων Γενικού Διευθυντή του Γραφείου Προ- 20
γραμματισμού, που το Υπουργικό Συμβούλιο σαν αρ-
μόδια αρχή πρότεινε και του ανατέθηκαν στο παρελ-
θόν. Λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω, που
επιβεβαιώνουν την αξία του αιτητή, η οποία με σταθε-
ρότητα και κατ' επανάληψη αντικατοπτρίζεται διαхро- 25
νικά στις ετήσιες υπηρεσιακές εκθέσεις, καθώς και την
ποιοτική σύνθεση των ψηλών ακαδημαϊκών του προσό-
ντων, διαβιβάζεται η παρούσα με έντονες θετικές συ-
στάσεις."

Μας παρέπεμψε επίσης ο Γενικός Εισαγγελέας σε νο- 30
μολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε σχέση με τις αρχές
που διέπουν την ερμηνεία και την εφαρμογή του σχεδίου
υπηρεσίας (Βλ. *Der Parthogh v. C.B.C.*, (1984) 3 CLR 635,
638, 639, *Papaleontiou v. Republic* (1987) 3 CLR 211, *Rollis*
Lewis v. Republic (A.E. 522, ημερομηνίας 30.5.89), 35
Miltiadous v. Republic (A.E. 789, 791, 796 ημερομηνίας
30.5.89) και *Δημοκρατία v. Γιαλλουρίδη* (A.E. 868, 869

ημερομηνίας 13.12.90) και εισηγήθηκε ότι η ερμηνεία και η εφαρμογή των σχεδίων υπηρεσίας όπως τις έκαμε η Επιτροπή στην παρούσα περίπτωση ήταν εύλογα επιτρεπτές.

- 5 Συμφωνούμε με την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα ότι τα στοιχεία που υπήρχαν ενώπιον της Επιτροπής εύλογα επέτρεπαν τη κρίση στην οποία κατάληξε ως προς το πλεονέκτημα και την προτίμηση.

Το αξιοκρατικό της Επιλογής - Έκδηλη Υπεροχή.

- 10 Είναι η εισήγηση των αιτητών ότι η επιλογή της Επιτροπής δεν ήταν αξιοκρατική γιατί δεν πέτυχε στο καθήκον της να επιλέξει τον πραγματικά καλύτερο. Υποστήριξαν συναφώς ότι χρησιμοποιήθηκαν κριτήρια άγνωστα στο Νόμο και προσθέτουν πως εν πάση περιπτώσει η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης είναι γενική και
15 αόριστη.

- Σύμφωνα με την αγόρευση του δικηγόρου των αιτητών "η Επιτροπή μετά τις συνεντεύξεις που διενήργησε, καταγράφει ότι λαμβάνει υπόψη, τις αιτήσεις, τους φακέλλους (όσων από τους υποψήφιους ήταν δημόσιοι υπάλληλοι),
20 τις συνεντεύξεις, την αξία, προσόντα και πείρα καθώς και την αρχαιότητα (όσων από τους υποψηφίους ήταν δημόσιοι υπάλληλοι)." Αφού διατυπώθηκε με αυτό τον τρόπο το σχετικό μέρος από το πρακτικό της Επιτροπής, τέθηκε το ερώτημα ως προς το ποιά διάταξη Νόμου περιέχει πρό-
25 νοιες για όσα στοιχεία έλαβε υπόψη η Επιτροπή ως ξεχωριστά και ή/ανεξάρτητα και ισόβαρα στοιχεία κρίσης.

Δεν έχει αποδοθεί ορθά το σχετικό απόσπασμα από το πρακτικό της Επιτροπής. Σημειώνει η Επιτροπή ότι

- 30 "ασχολήθηκε με τη γενική αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων και έλαβε δεόντως υπόψη το περιεχόμενο των αιτήσεων των υποψηφίων, των Προσωπικών Φακέλων και των Ετήσιων Υπηρεσιακών Εκθέσεων των υποψηφίων που είναι δημόσιοι υπάλληλοι και την απόδοση των υποψηφίων κατά την προφορική εξέταση

(συνεντεύξεις ενώπιον της Επιτροπής) και γενικά όλα τα ουσιώδη στοιχεία που αφορούν στην αξία, προσό-
ντα και πείρα των υποψηφίων καθώς και την αρχαιότη-
τα μεταξύ των υποψηφίων που είναι δημόσιοι υπάλλη-
λοι." 5

Σύμφωνα με το άρθρο 34(9) του Νόμου που, όπως τε-
λικά δέχτηκε και ο δικηγόρος των αιτητών, ισχύει παρά το
ανεφάρμοστο των υπόλοιπων προνοιών του άρθρου που
αναφέρονται στην συμβουλευτική επιτροπή, η Επιτροπή 10
προβαίνει στην επιλογή του καταλληλότερου υποψηφίου
αφού λάβει δεόντως υπόψη της.

"το περιεχόμενο όλων των αιτήσεων που υποβλήθη-
καν, το περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλλων και
των Φακέλλων των Ετήσιων Υπηρεσιακών Εκθέσεων 15
όλων των υποψηφίων οι οποίοι είναι δημόσιοι υπάλλη-
λοι, τις συστάσεις του Προϊστάμενου του οικείου Τμή-
ματος και την απόδοση των υποψηφίων κατά την προ-
φορική εξέταση, αν έγινε."

Από τα πιο πάνω προκύπτει πως η εισήγηση για χρησι-
μοποίηση κριτηρίων άγνωστων στο Νόμο είναι εντελώς 20
αβάσιμη.

Η ουσία του επιχειρήματος ως προς το μή αξιοκρατικό
της επιλογής και κατά προέκταση της έκδηλης υπεροχής
των αιτητών έναντι του ενδιαφερομένου μέρους, συνοψί-
ζεται στα ακόλουθα: Ο Δρ. Χρ. Σοφριανός, αιτητής στην 25
Προσφυγή 803/90 αν και νεώτερος του ενδιαφερομένου
μέρους, υπερέχει από αυτόν έκδηλα λόγω των ακαδημαϊ-
κών του προσόντων, της εξαιρετης αξιολόγησής του, του
γεγονότος ότι η απόδοσή του στη συνέντευξη κρίθηκε
εξαιρετη, έστω κατά πλειοψηφία και ακόμα του γεγονότος 30
ότι υπηρέτησε στο παρελθόν ως Υπουργός. Ενσωματώθη-
κε στην αγόρευση του δικηγόρου των αιτητών μια εντυπω-
σιακή σύνοψη των προσόντων του αιτητή, της διοικητικής
του πείρας, της επαγγελματικής και διευθυντικής του πεί-
ρας που περιλαμβάνει και στοιχεία από την πολιτική του 35
δράση αλλά και την διεύθυνση εταιρειών, των διακρίσεων

- των οποίων έτυχε και τελικά του πλούσιου συγγραφικού του έργου στην ελληνική και στην αγγλική γλώσσα. Σε σχέση με τους αιτητές στην Προσφυγή 960/90, γίνεται γενική αναφορά στα μοναδικά τους, όπως χαρακτηρίζονται, 5 προσόντα, στην εξαίρετη αξιολόγησή τους και στη διευθυντική θέση την οποία κατείχαν. Υποβάλλεται ταυτόχρονα η θέση πως σε ό,τι αφορά αυτούς τους αιτητές δόθηκε υπέρμετρη βαρύτητα στην απόδοση των υποψηφίων κατά τις συνεντεύξεις.
- 10 Ο Γενικός Εισαγγελέας αντιπαράβαλε τις· εξαίρετες καθ' όλα εμπιστευτικές εκθέσεις του ενδιαφερομένου μέρους που με την εξαίρεση του Δρ. Χρ. Σοφianoύ τον παρουσιάζουν να υπερτερεί στο θέμα αυτό έναντι όλων των υπόλοιπων αιτητών, την εξαίρετη απόδοσή του στην συνέ- 15 ντευξη σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη των μελών της Επιτροπής, την πείρα που απόκτησε και ως μέλος των διοικητικών συμβουλίων της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου, της Αρχής Βιομηχανικής Κατάρτισης, της Επιτροπής Υποτροφιών και του Συμβουλίου Βιομηχανικής Ανα- 20 διάρθρωσης όπως και την αρχαιότητά του έναντι του αιτητή Χρ. Σοφianoύ. Αναφέρθηκε συναφώς στην αρχαιότητα μερικών από τους αιτητές έναντι του ενδιαφερομένου μέρους που όμως, όπως τονίστηκε, συνεκτιμήθηκε με το σύνολο των στοιχείων ενώπιον της Επιτροπής και με 25 την άριστη εντύπωση που έκαμε το ενδιαφερόμενο μέρος κατά την συνέντευξη και κατέληξε με την εισήγηση πως οι αιτητές απέτυχαν να αποδείξουν την έκδηλη υπεροχή που θα επέτρεπε παρέμβαση Δικαστηρίου όπως ο όρος ερμηνεύθηκε στην υπόθεση *HadjiSavva v. Republic* (1982) 3 30 CLR 76. Αντίθετα, όπως υποστήριξε, είναι ορθή η απόφαση της Επιτροπής πως το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν υπέρτερος των άλλων υποψηφίων.

- Επικαλέστηκε σχετικά ο Γενικός Εισαγγελέας τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία 35 προσόντα πέραν εκείνων που απαιτούνται από το σχέδιο υπηρεσίας δεν υποδηλώνουν, από μόνα τους, έκδηλη υπεροχή (βλ. *HadjiIoannou v. Republic* (1983) 3 CLR 1041, 1046, 1047, την απόφαση της πλειοψηφίας στην υπόθεση

Papadopoulos v. Republic (1985) 3 CLR 405, 413 - 415
Othinos & Another v. Republic (1987) 3 CLR 362, 370,
Stavrou v. Republic (1987) 3 CLR 725, 743, *Sekkides v.*
Republic (1987) 3 CLR 744, 748) και μας παράπεμψε στη
 νομολογία αναφορικά με την ευρεία διακριτική εξουσία 5
 της Επιτροπής στις περιπτώσεις διορισμών, ή προαγωγών
 σε ανώτερες διευθυντικές θέσεις (Βλ. *Frangos v. Republic*
 (1970) 3 CLR 312 και *Χρυσοστόμου ν. Επιτροπής Εκπαι-*
δευτικής Υπηρεσίας (Αναθεωρητική Εφεση 787, ημερομη-

10

Οι αιτητές είναι ιδιαίτερα αξιόλογοι δημόσιοι λειτουρ-
 γοί. Όμως, από τη μελέτη του συνόλου των στοιχείων
 έχουμε καταλήξει πως δεν έχει καταφανεί έκδηλη υπεροχή
 οποιουδήποτε από τους αιτητές έναντι του ενδιαφερομέ- 15
 νου μέρους. Δεν συμφωνούμε πως η Επιτροπή έχει προσ-
 δώσει υπέρμετρη βαρύτητα στις συνεντεύξεις έτσι που να
 καθίσταται γι' αυτό το λόγο τρωτή η απόφασή της και βρί-
 σκουμε ότι η επιλογή του ενδιαφερομένου μέρους ήταν εύ-
 λογα επιτρεπτή.

Δεν συμμεριζόμαστε την άποψη πως η απόφαση της 20
 Επιτροπής που πρέπει να διαβάζεται και σε συνάρτηση με
 τα στοιχεία των φακέλων που βρίσκονταν ενώπιόν της
 δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Δεν έχει θεμελιωθεί ο
 ισχυρισμός για παράλειψη της Επιτροπής να προβεί σε δέ-
 ουσια έρευνα και τελικά δεν έχουμε ικανοποιηθεί ότι συν- 25
 τρέχει οποιοσδήποτε λόγος που θα καθιστούσε επιτρεπτή
 την ανατροπή της απόφασης που λήφθηκε.

Για τους πιο πάνω λόγους οι προσφυγές αποτυγχά-
 νουν και απορρίπτονται. Η προσβαλλόμενη απόφαση επι-
 κυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα. 30

Προσφυγές απορρί-
πτονται χωρίς έξοδα.